

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

הלשון "תקע" כולל לא רק לשון ציווי אלא גם לשון הבטחה, ויתירה מזו - לשון סיפור דברים, סיפור דבר שהי' כבר בעבר - שכבר היתה התקיעה בשופר גדול לחרותנו!

ראה עמוד 4

ערב שבת קודש יום א' דראש השנה
הי' תהא שנת סגולות גדולות

תל

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לזכות

חי' שרה בת רחל לאה תחי'
לרגלי יום הולדת שלה - כ"ה אלול
לאורך ימים ושנים טובות

*

נדפס ע"י הורי' שיחיו

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

"צמח ו"צדק" - שמותיו של משיח

לרגל ראש השנה החדשה הבעל"ט, הבאנו צילום נדיר ומיוחד מעלה ההגהה של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, על קונטרס משיחות ש"פ נצבים ה'תנש"א, יום ב' דר"ה וש"פ וילך ו' תשרי ה'תשנ"ב - השיחות האחרונות ששמענו (לעת-עתה) מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בתאריכים אלו (נדפס בסה"ש תשנ"ב ח"א ע' 24 ולהבנת הענין יש לעיין שם) צילום נוסף מהגהה דשיחה דזו נדפס ב"יחי המלך" קיח ע' 18

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

(138) להעיר, ש"חיל" בגימטריא מ"ח, די"ל שרומז למספר השעות דב' ימי ר"ה ("יומא אריכתא"), בגימט' כדכד - ראה לקו"ת ד"ה ושמת' כדכד. ועוד.

(142) להעיר מהמנהג בר"ה לנגן נגיני רבותינו נשיאינו בהזכרת שמותיהם [ומתחיל מהקרוב אלינו - נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, אדמו"ר מהורש"ב, אדמו"ר מהר"ש, אדמו"ר הצמח צדק*, אדמו"ר האמצעי, אדמו"ר הזקן, המגיד והבעש"ט], דיש לומר, שניגונים אלו הם הכנה לניגון דשירה העשירית.

(* להעיר, שערב ר"ה הוא יום הולדתו, ומזלו גובר, כולל ובמיוחד בנוגע לענין הגאולה המודגש בב' שמותיו, "צמח" ו"צדק", שמותיו של משיח.

(145) ולהעיר, שכשחשון וכסלו מלאים ישנם שלשה חדשים מלאים זה לאחר זה (תשרי (שלעולם מלא) חשון וכסלו) - "חזקה" בהשלימות דישאל שדומין ללבנה*.

(* הערת המערכת: להעיר שגם בקביעות שנה זו (תשס"ג) חדשים חשון וכסלו מלאים, וכן היא שנת העיבור - "שנה תמימה" (כבשנת תשנ"ב). עיין בסה"ש שם ע' 12 ואילך.

מוקדש לעילוי נשמת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה אנטיאן - נפטר ליל שמע"צ ושמת"ת ה'תשס"ב
יה"ד שתיכף ומיד ממש יקיים העיור "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוככם, בנאולה האמיתית והשלימה

הסתכלות ב"פני התוקע" ד"תקע בשופר גדול"

כשם שהדין בפטות הוא שצריכים להסתכל בפני התוקע, אשר, "הסתכלות" מורה על ראי' פנימית שלמעלה מסתם ראי' - כך נזכה תיכף ומיד, להסתכלות ב"פני התוקע" ד"תקע בשופר גדול", "והיו עיניך רואות את מוריק", ובאופן, שלמרות גודל הגילוי אין-זה מזיק את הרואה ● יהודי צריך לדעת שאע"פ שאריכות הגלות היא באופן שאין למטה הימנו - הרי כל זה אינו אלא כיומא אריכתא, יום אחד בלבד; וביחד עם זה ברור, שהגאולה לא מתעכבת, ח"ו, אפילו לרגע אחד, אלא היא באה תיכף ומיד! ● קטעים משיחת יום ב' דראש-השנה ה'תשנ"ב - בלתי מוגה

שגם בהן תוקעין בכל פעם בכל שלשת האופנים הנ"ל - תשר"ת תש"ת ותר"ת, ולאחר-מכן לאחרי מלכיות זכרונות ושופרות בסיום התפילה מוסיפים עוד ל' קולות ע"ד ומעין ה"תקיעות מיושב" האמורות.

וכל זה - נוסף על התפילות דר"ה, ובמיוחד שלשת הענינים דמלכיות זכרונות ושופרות, שבכל אחת מהן ישנם ריבוי פסוקים מתושב"כ שהם מהוים ראי' מן התורה על ענינים אלו³. כולל גם בנוגע לברכת שופרות, כסיום מאחז"ל⁴ "ובמה בשופר", שא' הפירושים בזה דקאי על פסוקי שופרות⁵, שהם ראי' מן התורה על ענין

[. .] ברור שבעמדנו עתה ביום הב' דר"ה - בטח כבר נכתבו ונחתמו כל ישראל לאלתר בספרן של צדיקים גמורין, כיון שע"י עשיית תשובה נעשה כל יהודי צדיק גמור (ו"משיח אתא לאתבא צדיקא בתיובתא"¹).

ואף שהדין דיום הא' דר"ה הוא "דינא קשיא"², הרי ודאי שע"י כל התפילות, וע"י העבודה בכל התקיעות במשך ר"ה - נתהפכו כל ענינים אלו לטובה, וכל ישראל נכתבו ונחתמו לשנה טובה ומתוקה בכל הענינים - החל מהתקיעות הנקראות "תקיעות מיושב", ובכל ג' האופנים דתשר"ת תש"ת ותר"ת, ובה גופא - כל א' מהם ג' פעמים כנהוג, ואח"כ ממשיכים ב"תקיעות מעומד",

(3) ראה לקו"ת דרושי ר"ה נו, ג. מאמרי אדה"ז תקס"ד ע' ריז.
(4) ר"ה טז, סעי"א. וש"נ.
(5) ראה לקו"ש ו' תשרי תש"נ. וש"נ.

(1) ראה זח"ג קנג, ב. לקו"ת דרושי שמע"צ צב, ב. ובכ"מ.
(2) פע"ח שער ר"ה פ"א. פ"ד. ועוד.

גודל העילוי דר"ה שחל בשבת

[. .] ע"פ כל הנ"ל מובן גודל העילוי של ראש השנה של השנה החדשה: נוסף לזה שאז "יורד אור חדש עליון יותר שלא הי' מאיר עדיין מימי עולם אור עליון כזה" (שזהו בכל ראש השנה), הרי האור חדש של ראש השנה זה (שחל להיות בשבת, ושנת תש"נ) נמשך מ"מקום" שהוא למעלה אפילו מגדר וציור אור, עד לעצמותו ומהותו ית' וזה נמשך בגלוי למטה מטה במציאותם של בני" כפי שהם נשמות בגופים כאן למטה.

וכל זה נמשך תיכף, לאלתר, ברגע הראשון של ראש השנה, אלא שאח"כ צריך יהודי "לפרוק את החבילות" ("פאנאנדערפאקן די פעקלעך") שהוא מקבל, ע"י עבודתו באופן של "ויעקב הלך לדרכו", דרך התורה והמצוה, ולדרכו דוקא – **בקב שלו**.
(משיחות יום א' דר"ה (יום ש"א), יום ב' דר"ה וצום גדלי' ה'תש"נ - מוגה - תרגום מאידית)

למה לעשות חשבונות?!

הרי כבר "כלו כל הקיצין" ואין הדבר תלוי אלא בביאת המשיח מתי הוא יבוא, אז "בהדי כבשא דרחמנא למה לך" – למה צריך לעשות חשבונות אם כן או לא, האם זהו הזמן? כיון שאין הדבר תלוי אלא בביאת המשיח יורדים ממילא כל ההגבלות, אפילו הזמנים שעליהם כתוב שמישיח אינו יכול לבוא בהם, כגון יום שישי וכדו', הנה כל ההגבלות אינם הגבלות כלל! ומה שישנה הקושיא כיצד זה יתכן? אזי כשמישיח יבוא הרי הוא יתרץ את כל השאלות, במילא יתרץ גם קושיא זו... ועכ"פ אין זה עיכוב כלל.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ נצבים-וילך ה'תשי"ג - בלתי מוגה)

"ויתרה מזה, שכבר היתה לנו"

ועוד והוא העיקר – שכן תהי' לנו בפועל ממש, ויתירה מזה, שכבר היתה לנו, בלשון עבר, ובפרט ע"פ הפתגם הידוע של רבותינו נשיאינו על-דבר הפירסום דביאת המשיח בעיתונים, כפי שנתקיים בפועל ממש בתקופה האחרונה שנתפרסם בכו"כ עיתונים בעולם כולו (ויש להוסיף ולפרסם עוד יותר) ש"הנה זה (המלך המשיח) בא", ותיכף – **כבר בא** – בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, ובגלוי לעיני כל באי עולם, ועאכו"כ "לעיני כל ישראל", ותיכף ומיד ממש.

(משיחות ש"פ נצבים ה'תנש"א, יום ב' דר"ה וש"פ וילך ו' תשרי ה'תשנ"ב - מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת ינון ע"ה בן – יבלחט"א – אברהם אלעל – נפטר ביום כ"ט ניסן ה'תשס"א יק"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

השופר. ובפרט להגירסא שבתוספתא⁶ – "שופרות כדי כו" (ולא "במה בשופר" כגירסת הגמ').

ועד לסיום ברכת שופרות – "תקע בשופר גדול לחרותנו", דקאי על השופר גדול דלעת"ל. וכנהוג שאז הש"ץ מגביה את קולו במיוחד, עוד יותר מהגבהת הקול בברכות מלכיות וזכרונות, ואפילו יותר מבברכת שופרות גופא עד לבקשה זו. ובמיוחד שהלשון "תקע" כולל לא רק לשון ציווי אלא גם לשון הבטחה, ויתירה מזו – לשון סיפור דברים, סיפור דבר שהי' כבר בעבר – שכבר היתה התקיעה בשופר גדול לחרותנו!

[וגם כשהש"ץ אינו יודע (ובמילא אינו מכוין) את כל הענינים שבברכה זו, הרי "מזלי' חזי"⁷, ועאכו"כ שה"מזלי" דכל הציבור כולו (שהוא שלוחם, וכוללם יחד) "חזי"].

ובודאי "אילו זכינו" היינו נגאלים כבר אתמול מיד באמירת ברכות אלו, אלא שמפני איזושהי סיבה שאינה ברורה וידועה ומובנת כלל וכלל – נמצאים אנו עדיין בגלות!...

ובמיוחד, שלאחרי מלכיות זכרונות ושופרות ממשיתים בברכת "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים", שהוא"ז ד"ותחזינה" – (נוסף להיותו וא"ז המוסיף) הוא גם וא"ז המהפך את העתיד לעבר⁸, וממילא זוכים תיכף ומיד לגאולה, כך שכבר בעבר ישנו הענין ד"ותחזינה עינינו כו". וממילא מובן גם בנוגע להמשך שלאחרי-זה – מתחיל מאמירת כל הקהל "מודים דרבנן", שענין זה הוא בתכלית השלימות – מפני שכאו"א מהם הוא בבחי'

"מאן מלכי רבנן"⁹, ומיד לאחר-מכן ממשיתים באמירת כל הציבור יחדיו "וכתוב לחיים טובים כל בני ברייתך", ד"כל בני" לשון רבים דוקא קאי על כל ישראל יחד שנמצאים כולם במעמד ומצב ד"ואהבת לרעך כמוך"¹⁰, ובוה מוסיפים "בריתך", דקאי גם ובמיוחד על ברית-בין-הבתרים שהקב"ה כרת עם "אחד הי' אברהם"¹¹, וממנו יורש כל יהודי את כל הענינים דברית-בין-הבתרים, ויתירה מזו – שהיא נעשית תיכף ומיד ברית חדשה ע"ד "תורה חדשה מאיתי תצא"¹².

וממילא מובן שה"וכתוב לחיים טובים" מתמלא תיכף ומיד בביאת הגאולה האמיתית והשלימה, כך שכשמישיכים אח"כ באמירת "וכל החיים יודוך סלה" – ההודאה היא על החיים טובים דהגאולה האמיתית והשלימה.

ועפ"ז מובן בפשטות, שתוכנה וענינה של התקיעת-שופר שתוקעים בסוף התפילה לאחר כל הענינים האמורים הוא – הענין ד"תקע בשופר גדול לחרותנו" בגאולה השלימה, אשר, תקיעה זו צריכה להיות במעשה בפועל! [אע"פ שתקיעת-שופר "חכמה היא ואינה מלאכה"¹³].

[. .] והעיקר – שתיכף ומיד ממש, עוד בהמשך התועדות זו נזכה כולנו ל"ארו עם ענני שמיא"¹⁴, "בערניו ובזקניו גו' בבנינו ובבנותינו"¹⁵, ו"כספם וזהבם אתם"¹⁶, הן בגשמיים והן ברוחניים.

(9) ראה גיטין סב, סע"א. זח"ג רנג, ב.

(10) קדושים יט, יח.

(11) יחזקאל לג, כד.

(12) ישעיה נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

(13) שבת קיז, ב. וש"ג.

(14) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין צח, א.

(15) בא יו"ד, ט.

(16) ישעיה ט, ט.

(6) ר"ה פ"א, יא.

(7) ראה מגילה ג, א. וש"נ.

(8) ראה פרש"י ר"פ נח. ועוד.

הדגשת מעלתן של נשי ישראל בראש השנה

. מהמבצע הכללי דאהבת ישראל – באים שאר המבצעים הפריטיים [.] ובמיוחד – המבצעים השייכים לנשי ישראל: הדלקת נרות שבת ויו"ט (ובפרט בקביעות שנה זו – יו"ט של ר"ה שחל בשבת, "נר של שבת ושל יום הזכרון", ונוסף לזה – ברכת "שהחינו"), כשרות האכילה ושתי', וטהרת המשפחה, שהר"ת שלהם הוא – "חנה", "החן" (כמבואר בכ"מ).

ומבצעים אלו (דנשי ישראל) שייכים במיוחד לר"ה, כי: בבריאת אדה"ר וחווה בר"ה מודגשת מעלתן של נשי ישראל, כמאוז"ל (נדה מה, ב) "כתוב ויבן ה' אלקים את הצלע, מלמד שנתן הקב"ה בינה יתירה באשה יותר מבאיש", כמבואר בארוכה בכמה דרושי ר"ה. ונוסף לזה: ג' המצוות הנ"ל קשורות עם אדה"ר שהוא "נרו של עולם" – הדלקת הנר, "חלתו של עולם" – כשרות האכו"ש, ו"דמו של עולם" – טהרת המשפחה, כמבואר בירושלמי. (משיחת ערב ראש השנה ה'תשמ"ב – בלתי מוגה)

השייכות ד"חנה" ליום בריאת אדם הראשון

ויה"ר שבבואנו מסיימה של שנת אראנו נפלאות, ובהכנסנו לשנת נפלאות בה, נפלאות בכל, נפלאות בינה, תבוא בפועל ממש ותיכף ומיד ממש הגאולה האמיתית והשלימה, "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

ובלשון הכתוב בפרשת נצבים שקורין לעולם בשבת שלפני ר"ה: "ושב ה' אלקיך את שבתך ורחמך ושב **וקבצך** וגו'¹, וכמודגש במיוחד בהר"ת ד"נפלאות בכל", "בכל מכל כל", ש"בכל מכל כל" בגימטריא **"קבץ"**² – בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, עליו נאמר בתפלת חנה³ (שמפטידין ביום א' דר"ה) "ויתן עוז למלכו וירם קרן משיחו"⁴. (קטע מקונטרס משיחות ש"פ נצבים ה'תנשא, יום ב' דר"ה וש"פ וילך ו' תשרי ה'תשנ"ב – מוגה)

(1) ל, ג.
 (2) ראה חידושי חת"ס לב"ב שם.
 (3) להעיר מהשייכות לבעלת היארצייט דו' בתשרי [.], ששמה חנה, ר"ת חלה נדה הדלקת הנר* (מגלה עמוקות עה"ת פ' שלח יז, ד) – בשם הגהות מיימוניות), ג' המצוות (שעליהם עומד כל בית ישראל) שניתנו לנשי ישראל, שבזכותן נגאלו ישראל ממצרים ובזכותן עתידין להגאל (סוטה יא, ב. י"ל ש"ש רות רמז תרו (בסופו)).
 (4) שמואל-א ב, יו"ד.
 * להעיר מהשייכות לר"ה, יום ברא אדה"ר - שהוא חלתו דמו ונרו של עולם, אשר, התיקון והשלימות בג' ענינים אלו (לאחרי החסרון שנעשה ע"י חטא עה"ד)

ובעמדנו בר"ה שהוא "יומא אריכתא"¹⁷, הרי זו הוראה ג"כ בנוגע לאריכות הגלות. כלומר: יהודי צריך לדעת שאע"פ שאריכות הגלות היא באופן שאין למטה הימנו – הרי כל זה אינו אלא כיומא אריכתא, יום אחד בלבד; וביחד עם זה ברור, שהגאולה לא מתעכבת, ח"ו, אפילו לרגע אחד, אלא היא באה תיכף ומיד!

וממילא מתקיים ביום השלישי בתשרי – "ביום השלישי יקימנו ונחיה לפניו", מפני שזוכים תיכף ומיד שימים אלו יהפכו "לששון ולשמחה גו' והאמת והשלום אהבו"¹⁸, שזהו ההיפך הגמור מהמאורע ד-ג' תשרי עם גדלי' בן אחיקם שהי' – היפך האמת והיפך השלום!...

ואף שודאי ר"ה הוא לא זמן המתאים להזכיר ענין שכזה – אעפ"כ מזכירים זאת עתה, משום שבעמדנו לאחרי כל התפילות והתקיעות כו' דר"ה הרי ודאי שכל ענינים אלו נתהפכו כבר, והינם עתה לא רק "זכיות", אלא "זכיות" ממש!

והעיקר, כאמור, שנזכה תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה, וממילא מתכוננים ל"יום השלישי – בתשרי – יקימנו ונחיה לפניו" [ובפרט שהמאורע דגדלי' בן אחיקם שייך לשלימותה של מלכות בית דוד¹⁹], לא באופן של תענית, אלא בהכנת סעודה הכי גדולה – "כסעודת שלמה בשעתו"²⁰, בה הקב"ה משתף את כל בני ישראל, ומגיש להם תיכף ומיד את היין המשומר, הלוויתן ושור הבר.

ובמיוחד, שישנם יהודים שמהירו לברך

(17) שו"ע אדה"ז או"ח סת"ר ס"ג ואילך.
 (18) זכרי' ת, יט. רמב"ם הל' תעניות בסופן.
 (19) ראה ספר השיחות תנשא"א ח"א ע' 23. וש"נ.
 (20) ל' חז"ל – ב"מ רפ"ז.

ברכה אחרונה ולעשות הבדלה, ולבוא להשתתף בהתעודות זו –

הרי הם באים לכאן עם הבשורה טובה דביאת משיח צדקנו, שהם פגשו אותו כבר, ועד שהוצרכו להפסיק באמצע סעודתם כדי לתת "שלום עליכם" למשיח, [ומובן, שבנוגע ל"שלום עליכם" זה, אין מקום לשקלא וטריא האם מותר למי שנטל ידיו לתת "שלום עליכם" למי שלא נטל עדיין...].

ומכיון שהם אווזים כבר לאחרי הבדלה, הרי הם מכינים את הסעודה גדולה האמורה גם בשביל אלו שנמצאים עדיין לפני הבדלה וכו'.

[.] ועוד והוא העיקר – שמכיון שמתכוננים לעריכת "סעודת שלמה בשעתו" כאמור, ולברכת-המזון "עד כזית ועד כביצה"²¹ – נזכה תיכף ומיד לה"תקע בשופר גדול לחרותנו" בביאת הגאולה, ובאופן שביחד עם זה שהגאולה היא למעלה מכל מדידה והגבלה, הרי היא נמשכת דוקא בהמדידה והגבלה (בדוגמת המדידה והגבלה דכזית וכביצה), למטה דוקא. וכידוע²² הסיפור בזה מהצ"צ שנמסר ע"י נשיא דורנו, שהגאולה צריכה להיות למטה מעשרה טפחים דוקא.

ובמיוחד כשאוחזים כבר לאחרי התקיעה גדולה שבסיום התקיעות, שהיא רמז וכנגד ה"תקע בשופר גדול" – תקיעה גדולה דהקב"ה. וכפי שהדין הוא שצריך להאריך בתקיעה "עד שיאדימו פני התוקע"²³, שתוכן הענין בפשטות הוא, שזה מורה על המאמץ בתקיעה זו, שלכן עיקר הדם עולה לראשו. אלא שאין זה ענין של היפך הבריאות,

(21) ברכות כ, ב.
 (22) ראה לקו"ש ח"ו ע' 80 הערה 70. ועוד.
 (23) ראה פת"ח שער השופר פ"א. ועוד.

המדור מוקדש לעיני האשה מרת **רבקה** בת הרה"ח ר' **צבי** ע"ה – נלב"ע ביום כ"ט תמוז ה'תשס"ב יה"ר שיקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בני: הרה"ח ר' **שמואל** שי' הרה"ח ר' **יעקב** שי' **שפריצער**

שייכות מיוחדת בין ראש השנה למצוות נשי ובנות ישראל

[. .] איתא בכתבי האריז"ל¹ ש"ברזל" ר"ת בלהה רחל זלפה לאה – ד' נשי (ושפחות) יעקב, ביחד עם שרה ורבקה, וכל הנשים הצדקניות, שבזכותן יוצאים מהגלות, כפי שהי' ב"ימי צאתך מארץ מצרים"² – "בזכות נשים צדקניות שבאותו הדור נגאלו אבותינו ממצרים"³, שהן העמידו את כל עם ישראל, "בנערנו גו' בבנינו ובבנותינו"⁴, כך שיכלו לומר "ראו גידולים שגידלנו"⁵, ובאופן ש"הם הכירוהו תחילה"⁶.

והרי ידוע המבואר בכתבי האריז"ל⁷ שדורו של רשב"י, וכן הדור האחרון דגלות, הוא הגלגול של הדור שיצא ממצרים – דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה, ומזה מובן, שגם הגאולה מגלותנו זה תהי' בזכותן של נשי ישראל.

ובפשוטות – עי"ז שמקיימים את הציווי⁸ ד"פרו ורבו ומילאו את הארץ וכבשוה", באופן של קדושה וטהרה, שזהו כללות הענין דטהרת המשפחה.

ולהעיר – מהשייכות דענין זה לר"ה, שהרי הגאולה ממצרים בזכותן של נשי ישראל שהעמידו בנים ובנות, היתה ע"י פעולתן של "שפרה ופועה", ומבואר בדרושי הצ"צ ש"שפרה" קשור עם ענין ה**שופר** דר"ה⁹.

ומזה באים גם לשאר הענינים המוטלים על נשי ישראל – כשרות האכילה ושת"י, והדלקת נרות שבת ויו"ט, השייכים כולם לר"ה, כמבואר במדרז"ל¹⁰ שענינים אלו ניתנו לנשי ישראל כדי לתקן את מה שאירע אצל אדה"ר, נרו של עולם, חלתו של עולם, ודמו (חיותו) של עולם.

ומזה באים גם לשאר המבצעים, בתוככי כל עניני יהדות, תורה ומצוותי', "נר מצוה ותורה אור"¹¹, נרות המאירים מערב שבת לערב שבת – מערב הגאולה ד"ימי צאתך מארץ מצרים" עד לערב הגאולה העתידה באופן ד"אראנו נפלאות"¹².

(משיחת ש"פ האיזנו, שבת שובה, התועדות הב' – המשך לר"ה, ה'תשד"ם – בלתי מוגה)

1) ספר הליקוטים להאריז"ל ויחי מט, יא. נתבאר בארוכה בספר השיחות תשנ"ב ח"א ע' 234 ס"ה ואילך, ועיין שם בהע' 141.
2) מיכה ז, טו.
3) ראה סוטה יא, ב. שמו"ר פ"א, יב.
4) בא י, ט.
5) ע"פ ל' הגמרא – כתובות מה, א.
6) סוטה שם.
7) שער הגלגולים הקדמה כ. ל"ת וספר הליקוטים (להאריז"ל) עה"פ שמות ג, ד.
8) בראשית א, כח.
9) ראה לקוטי אמרים להרב המגיד סימן טב (יב, ג). רמזי תורה לה"מ סימן קפו (סא, ב). וראה 'התועדות' תשמ"ו ח"א ע' 211 ואילך.
10) ראה ירושלמי שבת פ"ב ה"ו. ועוד.
11) משלי ו, כג.
12) מיכה שם בהמשך הכתוב.

וישנו ג"כ הענין ד"עמדו הכן כולכם"²⁹ מזמן, וממילא הקב"ה צריך, כביכול, לתת מיד לכאו"א מישראל את היין המשומר והלוויתן ושור הבר, ו"כספם וזהבם אתם", הן ברוחניות (אהבה ויראה³⁰, שהם שרש ומקור לכל מצוות-עשה ומצוות לא-תעשה³¹, ומקורן – בענין הדעת, ועד לתכלית שלימות הדעת בקיום היעוד³² "כי מלאה הארץ דעה את הוי"ו) והן בגשמיות, ואדרבה – בעיקר בגשמיות].

ויהי רצון, שנזכה כולנו לילך לארצנו הקדושה, נשמות בגופים דוקא, ונשיא דורנו בדאשנו, ובמיוחד ע"י ש"מאן מלכי רבנן" פוסקים בכח התורה שמשיח צדקנו צריך לבוא – **תיכף ומיד**,

וכמדובר שהר"ת דמי"ד הוא: גואל ראשון הוא גואל אחרון וגואל אחרון הוא גואל ראשון³³ – משה רבינו ודוד מלכא משיחא, ובפרט ע"י הפצת המעיינות דהבעש"ט, ישראל בעש"ט,

ושם סועדים תיכף ומיד בסעודה האמורה, ובאופן דשולחן ערוך [. .] וזו נעשית הכנה קרובה לישיבה בסוכת עורו של לווייתן³⁴, ותיכף ומיד ממש. ■

"היום יום" ט"ז טבת.
30) ראה תו"א ר"פ וישב. ובכ"מ.
31) ראה תניא פ"ד. ובכ"מ.
32) ישע"י יא, ט. רמב"ם הל' מלכים בסופן.
33) ראה לקו"ש ח"א ע' 8 ואילך.
34) ראה ב"ב עה, א.

ואדרבה עי"ז שיאדימו פני התוקע – מיתוסף בו חוזק ובריאות.

וכשם שהדין בפשוטות הוא שצריכים להסתכל בפני התוקע (כמו שהוא צריך להסתכל בפני הציבור), אשר, "הסתכלות" מורה על ראי' פנימית ("אריינקוקן") שלמעלה מסתם ראי'²⁴, אפילו ראי' דחכמה –

כך נזכה תיכף ומיד, להסתכלות ב"פני התוקע" ד"תקע בשופר גדול", "והיו עיניך רואות את מוריד"²⁵. ובאופן, שלמרות גדול הגילוי אין-זה מזיק את הרואה, ואדרבה – ע"ד דברי רבנו הקדוש²⁶ מסדר הש"ס על שזכה לראות את ר' מאיר מאחוריו, ואילו הי' זוכה לראותו מלפניו הי' על אחת כמה וכמה – עד"ז זוכים לענינים הכי נעלים דהראי' והסתכלות האמורה.

ובפרט שנמצאים כבר לאחרי כל הענינים דששה סדרי משנה (נוסף על חמשה חומשי תורה), ועד לכל מה שתלמיד וותיק עתיד לחדש, כולל בדורנו זה, דור האחרון לגלות וראשון לגאולה – שעיקר החידוש של תלמידים אלו בדורנו הוא שכבר "כלו כל הקיצין"²⁷, וכבר ישנו גם ענין התשובה בשלימותו, וגם הכפתורים צוחצחו כבר²⁸,

24) ראה שו"ע אדה"ז אר"ח סקכ"ח סל"ו. ועוד.
25) ישע"י ל, כ. וראה תניא פל"ו.
26) עירובין יג, ב. וש"נ.
27) סנהדרין צז, ב.
28) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.
29) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ריש ע' רעט.

מדור זה מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא בת נטע אורי ע"ה זיסק יד"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחת זיסק שיחיו – לברכות עד בלי די

כמה גדולה הדגשת ענין הגאולה בתפלות דר"ה

"מלכות בית דוד משיחך"; "ויעשו כולם אגודה אחת כו"; "צמיחת קרן לדוד עבדך"; "כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ"; "ותמלוך אתה כו' על כל מעשיך" . מהו הענין שאכן שייך למעשה בפועל עתה – הרי זה כללות ענין הגאולה האמיתית והשלימה!

וענין זה מודגש ביותר בכל התפלות דר"ה (נוסף על זה שבכל ימי השנה אומרים בתפלה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח . . כי לישועתך קוינו כל היום"):

בברכה השלישית שבתפלת העמידה דר"ה מוסיפים כו"כ ענינים – "ובכן יתקדש", "ובכן תן פחדך" וכו'. וידוע שבענינים אלו מרומזים כל העשר ספירות: "ובכן יתקדש" – כנגד ספירת החסד, "ובכן תן פחדך" – כנגד ספירת הגבורה, "ובכן תן כבוד" – כנגד ספירת התפארת, "ובכן צדיקים" – כנגד הספירות נצח הוד ויסוד, "ותמלוך" – כנגד ספירת המלכות.

ובכל תפלות אלו מודגש ענין הגאולה, ועל הסדר: "מלכות בית דוד משיחך"; "ויעשו כולם אגודה אחת כו" – דקאי על כל ברואי העולם (כולל אה"ע), שענין זה יהי' לעתיד לבוא; "צמיחת קרן לדוד עבדך"; "כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ"; עד "ותמלוך אתה כו' על כל מעשיך" – ששלימות ענין זה יהי' בגאולה העתידה.

ובזה רואים עד כמה גדולה הדגשת ענין הגאולה בתפלות דר"ה, עד כדי כך – שאפילו בג' ראשונות, שבהם נזכרים ביותר שלא לעשות שינויים ולהוסיף ענינים הקשורים עם בקשת צרכיו כו', אעפ"כ מוסיפים כל ענינים הנ"ל (שבהם מדובר אודות הגאולה העתידה) בג' ראשונות דוקא, ובהם גופא – בברכה השלישית, שהיא כנגד יעקב אבינו, שענינו – "נחלה בלי מצרים", עד כדי כך גדולה הדגשת ענין הגאולה האמיתית והשלימה בתפלות דהא השנה!

(משיחת יוס' ב' דר"ה ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק

נלב"ם ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש – אחר חצות היום – ה'תשס"ב

יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממ"ש

למי מתכוונת חנה באמרה "משיחו"?

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"*

א. ביום א' דר"ה, בין קריאת התורה לתקיעת שופר קוראים בהפטרה את תפלת חנה. [.] התחלת תפלתה¹ היא: "עלץ לבי בהוי" [.] . ומסיימת: "הוי' יחתו מריבוי² עליו בשמים ירעם"³ וסיומה וחותמה "ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו"³. [.] הפירוש הפשוט בזה, "ואין מקרא יוצא מדי פשוטו"⁴, ש"ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו" בא בהמשך ל"הוי' יחתו מריבוי", זאת-אומרת, ש"מריבוי" של הקב"ה הם "מריביו" של מלכא משיחא!

על מי מתכוונת חנה באמרה "משיחו"? – מבארים על אתר מפרשי התנ"ך⁵, שהיות וחנה אמרה את תפילתה בקשר עם לידת שמואל הנביא אשר משח את דוד מלך ישראל, הרי ש"משיחו" הכוונה לדוד. זאת למרות ששמואל חי בזמן מלכותו של שאול ודוד עדיין לא נעשה אז למלך, אעפ"כ אומרים שכבר אז דוד הי' "משיחו"!

וזוהי תפלתה של חנה – שיקויים "וירם קרן משיחו".

ב. כיון שמתפלה זו לומדת הגמ' בברכות⁶ "כמה הלכתא גברותא" לכל התפלות של כל הדורות בכל השנים ובכל הימים, מכך מובן שיש ללמוד גם מכללות הענין ותפלת חנה, עד לתפלתה העיקרית: שיקויים "וירם קרן משיחו", הענין ד"דוד מלך ישראל חי וקיים"⁷ – המלך המשיח, "ועבדי דוד גו' נשיא להם לעולם"⁸.

ובזה יובן מה שקודם נאמר "הוי' יחתו מריבוי" ורק אח"כ יהי' ה"וירם קרן משיחו", שהרי כך הוא הפס"ד ברמב"ם – וכמדובר כמ"פ כיצד נגלה דתורה קשור עם פנימיות התורה, עד לחסידות וקבלה ועד בגלוי –

שבהל' מלכים ומלחמותיהם⁹ פוסק הרמב"ם איך יהי' סדר ביאת משיח וגילוי משיח¹⁰:

תחלה "יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו", והוא "יכוף כל ישראל לילך בה (בדרך התורה) ולחזק בדקה ולקיים מצוות.

(* שיחה זו נדפסה לראשונה בתרגום ללשון הקודש ובשלימות (עם חלקים נוספים שנשמטו כאן) ב"יחי המלך" שעט ע' 3 ואילך, עיין שם. וראה שם בעמוד 8 יומן מעניין שכתב א' הנוכחים בהתוועדות. לכללות השיחה יש להעיר, שבאותה שנה (תשכ"ז) הייתה מלחמת "ששת הימים", ובקשר אל' – תחילת ההתעוררות ד"מבצע תפלין" וכו'. וראה שיחת ליל כ"ט אלול ה'תשמ"ב סכ"ז (ועוד): "ידועה שיחת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו [.] שבר"ה הנהיג הצ"צ "סדרים" בפטרבורג, היינו, שהי' מוריד ומעלה מלכים ושרים בנוגע להנהגת המלוכה" כו'. המו"ל. 1) שמואל-א, ב, א.

2) יחתו וישברו מריבוי של בני ואנשי מלחמתו (מצו"ד שם).
3) שמואל שם, י.
4) שבת סג, א. וש"נ.
5) ראה פי' הרד"ק עה"פ.
6) לא, א ואילך.
7) ר"ה כה, א. זח"א קצב, ב.
8) יחזקאל לז, כד-כה.
9) פי"א ה"ד.
10) בהבא לקמן ראה שיחת ש"פ ראה ה'תשל"ה – "יחי המלך" שעה ע' 3 ואילך.

והנה הלשון "יכוף" פירושו להכריח (לכפות – "נייטן"), ומכך ראי' שיהיו כאלו אשר ילחמו איתו, עד שאח"כ ממשיך הרמב"ם – "זילחם מלחמות ה'": אותו יהודי – הוגה בתורה ועוסק במצוות – ינהל מלחמות!

וכיון שהרמב"ם ענינו לכתוב (הלכות) בפשטות הדברים, נמצא שתהי' אז מלחמה, והרי זהו הענין ד"יחתו מריביו" (כפי שממשיך הרמב"ם שם – "וינצח")!

ג. אולם, גם לאחר כל-זה, אומר הרמב"ם שעדיין לא יודעים בוודאות האם זהו המשיח האמיתי ("דער אמת'ער משיח") שמקויים בו ה"וירם קרן משיחו", או שמא מדובר ביהודי צדיק (אבל לא משיח), אע"פ שמצד המצב זקוקים לענין ד"יחתו מריביו" (מצד המלחמה שתהי' אז).

ועל-כך ממשיך הכתוב בתפלת חנה "ויתן עז למלכו", היינו, לאחר ש"יחתו מריביו" – הענין ד"ילחם מלחמות ה'" וינצח, ממשיך הרמב"ם ואומר "ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל", זאת-אומרת, שכאשר הוא יבנה את בית המקדש ויקבץ את הגלויות אזי יודעים שהוא המשיח!

– כך פוסק הרמב"ם פס"ד ככל הפסקי דינים שבו, ופסק זה אינו מותיר מקום לספקות מתי מתחילה ה"אתחלתא דגאולה" ומתי ישנו הענין דקיבוץ גלויות – הרמב"ם פוסק שקיבוץ גלויות יהי' ביחד עם וע"י משיח¹¹.

ד. ובפרטיות יותר, כדי לדעת מיהו משיח מביא הרמב"ם סימנים גלויים:

א) "מלך מבית דוד" – משיח יתייחס למלכות בית דוד.

ב) "הוגה בתורה ועוסק במצוות".

ג) "ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה" – משיח צריך להשתדל בעצמו "לחזק בדקה", ואם היכן שהוא חסר בלימוד התורה וקיום המצוות – הוא ימסור את עצמו ("וארפט ער זיך אריין") כדי לחזק ולתקן זאת.

וזה צריך להעשות באופן ד"ויכוף", כלומר – על מי שייך השקו"ט אם הוא משיח, דווקא על אחד כזה שכאשר יבוא אדם ויאמר שברצונו להתנהג באופן אחר (מדרך התורה והמצוות) ושלא יתערבו בחייו הפרטיים – הוא (המשיח) לא יתחשב בזה, אלא "ויכוף" – יכריחו ללמוד תורה ולקיים מצוות; אמנם בדרכי נועם ובדרכי שלום שאלו הם דרכי התורה¹², אבל באופן ד"ויכוף" – לא לבקש תחלה רשיון (מאדם הנ"ל) ואח"כ לומר לו: הקשב, אולי תואיל לעשות כך וכך... אכן כך יש לומר בתחילה, אך אם זה לא מועיל – צריך להיות "ויכוף".

וכל זמן שסימנים אלו לא התקיימו, דבר ברור הוא שעדיין אין זה משיח, ונמצאים עוד קודם קיבוץ הגלויות. אך כאשר יקוימו ענינים אלו, ואח"כ יהי' "ילחם מלחמות ה'", ואח"כ

11) להעיר משיחת ש"פ ויקהל, כ"ה אדר א' התשנ"ב (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 440): "רואים בשנים האחרונות איך שנעשה ה"ויקהל" בפשטות – קיבוץ גלויות דב"י
מכל העולם, שעולים לאה"ק. והעלי' היא אין-ערוך להעליות שהיו פעם בדורות שלפנ"ז.
12) "דרכי דרכי נועם וכל נתיבותי שלום" (משלי ג, ז).

אומרים "וינצח" – שהוא ינצח¹³, רק אז יגיע הזמן שבו יתחיל קיבוץ הגלויות. – כך פוסק הרמב"ם!

ישנם מקומות שלא פוסקים להלכה כדעת הרמב"ם משום שפוסקים אחרים חולקים עליו. אבל כאן הרי זה אחד מפסקי הדינים של הרמב"ם שאין אף פוסק החולק עליהם!

[ומה שמביאים את דברי הירושלמי¹⁴ ופי' הרמב"ן על שיר השירים – הרי בודאי ידע הרמב"ם ע"ד הירושלמי. ובנוגע לרמב"ן על שה"ש – ראשית, ישנה מחלוקת האם אכן הרמב"ן כתבו או מחבר אחר. וגם את"ל שהוא להרמב"ן – הרי זה ע"ד פירושו על התורה, שאין ענינו פסקי-דינים, ע"ד פי' רש"י שישנו כלל בפוסקים שרש"י בפירושו לש"ס אינו פוסק. בשו"ת שלו וכן בספרי תלמידיו מובאים פסקי רש"י, אך מפירושו על הש"ס אי-אפשר ללמוד פסקי-דינים!].

ובמילא, הרי זה דבר ברור שנמצאים עוד קודם קיבוץ גלויות, ועוד לא רואים את זה ש"ויכוף כל ישראל" ללכת בדרכי התורה ומצוות¹⁵, ובמילא – אוחזים עתה ב"הוי' יחתו מריביו" עוד לפני ש"וירם קרן משיחו".

ה. [. . .] וזוהי תפלת חנה בשם כל אחד ואחת מישראל, ותפילת כאו"א בכל דור דור, באופן ד"מרת נפש"¹⁶:

למרות ש"עלץ לבי בהוי'", אבל מצד שני ישנם עדיין "מריביו", ומבקשים בתפלה, שיהי' "יחתו מריביו", היינו שיתבטלו הגבורות והצמצומים למעלה – כפי שהרבי הנשיא מפרש זאת במאמרו בארוכה¹⁷ – במילא יתבטל תוקף המצמצמים והמגבילים פה למטה, ואזי יהי' "יחתו מריביו".

ויקויים אח"כ המשך הפסוק: "ויתן עז למלכו", שזהו הענין ד"ילחם מלחמת ה'" וינצח כנ"ל, שהמוציא ומוליך במלחמה הוא מעיקרי עניני המלך¹⁸ כמ"ש¹⁹ "אשר יצא לפנים ואשר יבא לפניהם" – בעניני מלחמות שיש לנהל, ורק אח"כ יתחיל ה"וירם קרן משיחו" – כפי שמפרשי התנ"ך מפרשים⁵ – שיתגלה שהוא המשיח.

(קטעים משיחת ו' תשרי ה'תשכ"ז – בלתי מוגה)

ויכוף ("צווינגען") את כל ישראל לקיים תורה ומצוות. מובן, שאין הכוונה שהוא בעצמו ילך לכל אחד ואחד, שהרי זהו דבר בלתי אפשרי – כי אם השלוחים שלו, ושלוחי השלוחים עד מאה. ובשבילי ה' מספיק שהם רק ילכו ויגידו ליהודים שצריך לשוב לתורה ולמצוות, וזה עצמו כבר ה' מסייע ומביא לידי קיום ה"ויכוף" (כפשוטו) – ואז, יוכלו לדבר ע"ד "אתחלתא דגאולה" (צד"ק למלך ח"ו ע' 174 – ע"פ רשימה פרטית).

13) להעיר מסה"ש תשנ"ב ח"א ע' 110: "רואים בפועל איך שכבר נפעל והולך ונפעל ה"וילוחם מלחמת ה'" וינצח בכמה וכמה ענינים – ודוקא מתוך מלחמה של שלום" (תרגום מאידית).

14) ריש ברכות (וכן הוא בשה"ש פ"ג, י'): "גאולתן של ישראל היא כאיילת השחר קמעא קמעא". בהבא לקמן בפנים – ראה לקו"ש ח"ה ע' 149 בהערה בארוכה, חט"ו ע' 491. ועוד.

15) להעיר מדברים שאמר כ"ק אד"ש מה"מ ביחידות להרש"ח גוטניק שי' בתאריך ה' מנ"א תשכ"ז (10 חודשים לאחר התוועדות זו): מה שכתוב ברמב"ם שיהי' איש (שיכוף כל ישראל וכו'), אין הכוונה בזה רק בכח – הכוונה היא בפועל, דהיינו, שאיש זה ילך ("ארומיין")

16) שמואל-א, א, י.
17) סה"מ תש"ו בתחלתו ס"ג.
18) ראה רמב"ם ה' מלכים ומלחמותיהם פ"ד ה"י.
19) פינחס כז, יז.